

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce **AGRONEP s.r.o.**, se sídlem Plandry 4, Vyskytná nad Jihlavou, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina**, se sídlem Tolstého 2, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě ze dne 6.6.2011, č.j. 162481/11/314911708113, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dne 29.12.2010 zaslal žalobce Finančnímu úřadu v Jihlavě žádost o prominutí daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 a příslušenství vážící se k dodatečně doměřené daňové povinnosti, a to jak sděleného, tak i doposud nesděleného a dále o prominutí daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006, včetně příslušenství a daně silniční za rok 2006, včetně příslušenství a dále o prominutí příslušenství uvedených na osobním daňovém účtu daňového subjektu, postupem podle ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb., ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZSDP“). Žalobou napadeným rozhodnutím Finanční úřad v Jihlavě prominul žalobci částečně penále za prodlení úhrady daně v částce 244 251 Kč z částky 561 549 Kč, předepsané a splatné ke dni 30.11.2009 a v částce 612 Kč z částky 612 Kč, předepsané a splatné ke dni 16.6.2011, celkem došlo k prominutí části penále za prodlení úhrady daně ve výši 244 863 Kč.

II.

Obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě je uvedeno, že správce daně po posouzení všech skutečností popsanych ve shora citované žádosti a související spisové dokumentaci shledal, že zákonná podmínka spočívající v odstranění tvrdosti zákona byla splněna částečně tím, že příslušenství daně převyšuje daň, k níž se váže, daňová kontrola vedoucí k dodatečnému vyměření daně, jejíž příslušenství je dotčeno touto žádostí, byla zahájena s časovým odstupem 12 měsíců a více od původního data splatnosti daně, daňový subjekt neměl ke dni zpracování předmětné žádosti o prominutí daňového penále žádné nedoplatky u územních finančních a celních orgánů. Správce daně zohlednil, že není zcela uhrazena daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno.

III.

Žalobní argumentace

[3] Žalobce namítal, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl pouze jeden právní předpis, podle kterého rozhodoval (§ 55a ZSDP). Ve výrokové části rozhodnutí však musí být minimálně dva právní předpisy, a to jak předpis hmotněprávní, tak i procesní. Žalobce byl v napadeném rozhodnutí nesprávně poučen o nemožnosti využití odvolání proti rozhodnutí. Povinností žalovaného bylo připustit užití řádného opravného prostředku, tj. odvolání. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi důvody uvedeným žalobcem v jeho žádosti, nevylicil řádně správní úvahu, na jejímž základě bylo rozhodnutí vydáno; výrok rozhodnutí je proto nepřezkoumatelný. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného jsou pouze částečně zřejmé důvody rozhodnutí, zcela chybí, jaké důvody žádosti byly odmítnuty a ke kterým skutečnostem bylo přihlédnuto a ke kterým nikoliv. Ministerstvem financí byl vydán „POKYN DS“ posuzování žádosti o prominutí ze strany správců daně, který je postaven na systému bonusu a malusu k jednotlivým důvodům žádosti o prominutí daně. POKYN řady DS byl vydán nadřízeným správcem daně zejména z toho důvodu, aby bylo zabráněno případnému korupčnímu jednání ze strany podřízených správců

daně a aby byla zachována zásada rovnosti daňových subjektů. Žalovaný uvedl, že zohlednil, že není zcela uhrazena daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je žádáno. Absentuje zde jakákoliv správní úvaha, která vedla žalovaného ke zohlednění této skutečnosti. Žalobce má za to, že žalobce vycházel nikoliv z řádné správní úvahy, ale z POKYNU DS, kde je uvedeno, že příslušenství se promíjí pouze v případě, že byla uhrazena daň a dále POKYNU D-319. Zákon však takovéto kritérium neobsahuje a žalovaný si nemůže kritéria přimýšlet a udělat z kritéria „zaplacení dlužné daně“ paušální podmínku, která v daném případě vůbec s tvrdostí vůči subjektu nesouvisí.

IV.

Stanovisko žalovaného

[4] V písemném vyjádření k žalobě žalobce odmítl důvodnost všech uplatněných žalobních námitek. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí má veškeré zákonem požadované náležitosti, včetně řádného odůvodnění. Žalovaný rovněž správně poskytl žalobci v rámci napadeného rozhodnutí poučení o nepřipuštění opravných prostředků. Žalovaný dále uvedl sedm žalobcem uplatněných důvodů vztahujících se k odstranění tvrdosti ve smyslu ust. § 55a věta druhá ZSDP. Žalovaný dále zopakoval argumentaci použitou v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí a doplnil, že je nepochybné, že nebyl opomenut žádný z návrhů žalobce (důvody spatřované tvrdosti), ani nebylo postupováno v rozporu s POKYNYM D-330. Zohledněny byly důvody žádosti, vyjma těch, jejichž zohlednění by šlo proti duchu POKYNU D-330. V žádosti uvedený časový odstup zjištění není v předmětném pokynu vůbec zmiňován a doměření z důvodu prodeje věci nedodržením časového testu je pokynem vztaženo pouze k § 4 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“) upravujícího osvobození příjmů fyzických osob od daně z příjmů, ovšem žalobce je právnickou osobou. Důvodný není rovněž ani žalobní bod týkající se tvrzení ohledně uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 ZSDP. Uvedenou otázkou se zabývalo jak Generální finanční ředitelství, tak Ministerstvo financí (viz písemnost Generálního finančního ředitelství ze dne 14.6.2011, č.j. 4454/11-3110-012138 a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29.9.2011, č.j. 904/62567/2011). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V.

Právní hodnocení soudu

[5] Krajský soud v Brně přezkoumal v intencích žaloby napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci bylo rozhodnuto mimo rámec jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

[6] Žalobce namítal, že ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí nejsou uvedeny minimálně dva právní předpisy (hmotněprávní i procesní), a to v rozporu s ust. § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP.

[7] K této námitce uvádí soud následující. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP platí, že základní náležitostí rozhodnutí je výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částka a číslo příslušné banky nebo spořitelního a úvěrního družstva, na něž má být částka zaplacená.

[8] Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 15.12.1999 sp. zn. II.ÚS 31/99 m.j. vyslovil, že ve výroku rozhodnutí musí být uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, přičemž zákonodárce uvedením množného čísla sledoval označení jak hmotněprávních, tak procesněprávních předpisů. Ve věci řešené Ústavním soudem šlo o posouzení zákonných náležitostí dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty, přičemž v Ústavním soudem posuzovaném platebním výměru bylo správcem daně vysloveno, že došlo k dodatečnému vyměření postupem podle ust. § 46 odst. 7 ZSDP bez toho, aniž by bylo uvedeno zákonné ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty, podle něhož byl dodatečný platební výměr vydán.

[9] V nyní projednávané věci je však povaha přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného zcela jiná. Žalovaný vydal rozhodnutí o prominutí daně postupem podle ust. § 55a ZSDP. Podle tohoto ustanovení odst. 1 platí, že ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů; u příslušenství daně může tak učinit i z důvodu odstranění tvrdosti; k tomuto prominutí může dojít v kterémkoliv stadiu daňového řízení. Podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že ministerstvo může obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně; ve zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta. Podle odst. 4 tohoto ustanovení platí, že rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí; týká-li se rozhodnutí podle tohoto ustanovení více daňových subjektů, lze je doručit zveřejněním ve Finančním zpravodaji. Podle odst. 5 tohoto ustanovení platí, že odstavce 3 a 4 se použijí na řízení o prominutí daně nebo jejího příslušenství vedená správcem daně na základě obdobného zmocnění stanoveného zvláštním předpisem.

[10] Ačkoliv ust. § 55a ZSDP bylo formálně zařazeno mezi mimořádné opravné prostředky, svojí povahou však takovýmto mimořádným opravným prostředkem nebylo. Šlo o nesystematické zařazení tohoto institutu v rámci ZSDP neodpovídající jeho povaze. Správce daně pokud jde o právní předpisy vycházel pouze z tohoto ustanovení ZSDP, hmotněprávní předpis nepoužil. Za uvedené situace nelze po správcem daně požadovat, aby ve výroku uvedl hmotněprávní předpis, neboť podle žádného hmotněprávního předpisu rozhodováno nebylo. Povinnost uvést ve výroku rozhodnutí právní předpisy může být logicky vyžadována pouze na takové předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. Uvedená žalobní námitka není důvodná.

[11] Žalobce dále namítal, že byl v rámci žalobou napadeného rozhodnutí nesprávně poučen o nemožnosti užití řádného opravného prostředku proti rozhodnutí, tj. k odvolání.

[12] Jak bylo shora již uvedeno, nepřipustnost opravných prostředků proti rozhodnutí o žádosti o prominutí daně je zakotvena v ust. § 55a odst. 4 věta první ZSDP. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.10.2009, č.j. 5 Afs 44/2009 – 64 m.j. dovodil, že toto ustanovení je

třeba vykládat tak, že opravné prostředky nelze uplatnit jak proti rozhodnutím, kterým se žadateli promine daň či příslušenství daně zcela nebo zčásti, tak proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Žalovaný proto zcela správně vyslovil v poučení napadeného rozhodnutí, že proti rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky. Tato žalobní námitka je rovněž nedůvodná.

[13] Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi důvody uvedenými žalobcem v jeho žádosti a že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí postrádá řádnou správní úvahu.

[14] Ze správního spisu vyplývá, že Finanční úřad v Jihlavě obdržel dne 29.12.2010 žádost žalobce o prominutí daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 a 2006, daně silniční za zdaňovací období roku 2006, včetně příslušenství a dále žádost o prominutí příslušenství vedených na osobním daňovém účtu žalobce. V rámci doplňujícího podání žalobce, které Finanční úřad v Jihlavě obdržel dne 22.2.2011, žalobce uvedl, že žádá prominout daň z příjmů právnických osob dodatečně doměřenou dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu v Jihlavě ze dne 18.12.2007, č.j. 173941/07/314911/8113 na částku 563 920 Kč (v rámci odvolacího řízení byla částka později snížena). O prominutí daně žádal žalobce z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, které spatřoval v tom, že rozhodnutí správce daně, dodatečný platební výměr je nicotným rozhodnutím, neboť byl vydán správcem daně, který jej nebyl oprávněn vydat – správce daně nebyl věcně příslušným, a že rozhodnutí požaduje po daňovém subjektu plnění, které je protiprávní, protože bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty k doměření daňové povinnosti za rok 2004. Žalobce odkázal na podání ze dne 28.12.2010 – „Žádost o přezkoumání rozhodnutí dle ust. § 55b ZSDP a námitka nečinnosti“ adresované Ministerstvu financí. Žalobce dále žádal o prominutí příslušenství – penále sděleného správcem daně platebním výměrem na daňové penále ze dne 27.10.2010, č.j. 160058/09/3149117008113, kterým bylo žalobci sděleno penále za prodlení s úhradou daňových povinností na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 561 549 Kč a dále úroku doposud nesděleného z důvodu odstranění tvrdosti. K důvodům žádosti o prominutí příslušenství daně žalobce uvedl, že ke zjištění, ze kterého plyne předmětné příslušenství, bylo realizováno s časovým odstupem cca 3,5 roku, daňová kontrola byla zahájena s časovým odstupem více než 12 měsíců od splatnosti daně; sdělené penále přesahuje doměřenou daň; k doměření daně došlo v důsledku prodeje věci nedodržením časového testu a dále při doměření nebyla zohledněna existence výkladových nejasností hmotněprávního zákona. Žalobce dále doplnil, že na svém osobním daňovém účtu nemá ke dni podání žádosti evidován žádný splatný daňový nedoplatek vyjma nedoplatku na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004, k němuž se váže předmětné příslušenství; jedná se o první porušení platební povinnosti v časovém období jednoho roku zpětně ode dne podání žádosti a je zcela zřejmé, že zjištěné důvody doměření nemají charakter zatajení skutečnosti daňovým subjektem. Žalobce se správcem daně řádně spolupracuje při plnění svých povinností, jak peněžité, tak nepeněžité povahy; na základě uvedených skutečností žalobce požádal, aby jeho žádosti bylo v celém rozsahu vyhověno.

[15] Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve zmínil pouze jednu část obsahu žádosti žalobce z 29.12.2010 a jeho doplnění z 22.2.2011 (žádost o prominutí příslušenství daně z příjmů právnických osob). Žalovaný dále v odůvodnění napadeného

rozhodnutí k této části žádosti žalobce uvedl, že po posouzení všech skutečností uvedených v žádosti a související spisové dokumentaci bylo shledáno, že zákonná podmínka spočívající v odstranění tvrdosti zákona byla splněna částečně tím, že příslušenství daně převyšuje daň, k níž se váže, daňová kontrola vedoucí k dodatečnému vyměření daně, jejíž příslušenství je dotčeno touto žádostí, byla zahájena s časovým odstupem 12 měsíců a více od původního data splatnosti daně, daňový subjekt neměl ke dni zpracování předmětné žádosti o prominutí daňového penále žádné nedoplatky u územních finančních a celních orgánů; správce daně zohlednil, že není zcela uhrazena daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno.

[16] K předmětné námitce soud uvádí následující. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou rozhodnutí o prominutí daně (v dané věci jde o rozhodnutí o prominutí příslušenství daně) rozhodnutími, která jsou vydávána ve sféře správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č.j. 8 Afs 85/2007 – 54). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.9.2012, č.j. 2 Afs 55/2012 – 24 dále vyplývá, že při přezkumu tohoto typu rozhodnutí, jenž vychází toliko ze správního uvážení, soudy přezkoumávají, zda bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jeho obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezi správního uvážení stanovených (zásady vyplývající z ústavního pořádku, jako je zákaz svévole a nepřipustné diskriminace, přiměřenost učiněného zásahu a další). Důvody správce daně pro zvolený postup musí být transparentní a jednoznačně seznatelné. Rozhodnutí vydaná podle § 55a ZSDP musí být odůvodněna tak, aby bylo zřejmé, o jaké skutečnosti správní orgán opřel svůj právní závěr a proč považuje důvody žádosti o prominutí příslušenství daně nepravdivé nebo vyvrácené. Jen v takovém případě má daňový subjekt možnost efektivní obrany svých práv, tj. možnost uplatnit žalobní body, které by mohly vyvrátit popř. zpochybnit závěry rozhodujícího orgánu. Povinností správního orgánu je uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Všechny úkony učiněné vrchnostenským orgánem (správcem daně) totiž musí být racionální, seznatelné a předvídatelné, což představuje imperativ dovoditelný již z ústavních norem (např. článek 2 odst. 3 Ústavy ČR). S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se krajský soud plně ztotožňuje.

[17] Jak bylo shora již uvedeno, žalobce požadoval prominutí daně z důvodu tvrzené neexistence nesrovnalostí z uplatňování daňových zákonů, které dále rozvedl v tvrzení, že platební výměr na daň z příjmů právnických osob je nicotný, neboť byl vydán věcně nepřislušným správcem daně a dále že po žalobci je požadováno protiprávní plnění s odkazem na prekluzi. Žalobce dále žádal prominutí příslušenství daně, a to pro tvrdost z celkem pěti shora uvedených důvodů a žalobce dále v žádosti, resp. v jejím doplnění zmínil další čtyři samostatné důvody, jak byly shora uvedeny. V odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval správní orgán toliko na tři z žalobcem celkem uplatněných devíti důvodů vztahujícím se k prominutí příslušenství daně (na dva důvody tvrzené nesrovnalosti z uplatňování daňových zákonů, vztahujících se k žádosti o prominutí daně nebylo rovněž bez vysvětlení reagováno vůbec, stejně jako na část žádosti žalobce vztahující se k prominutí daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004, příp. i 2006, jak zněla původní žádost). Uvedená vada způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Navíc v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí chybí uvedení podkladů pro jeho vydání a

řádné úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalovaný vůbec neobjasnil, proč hodnotil pouze část žalobcem uváděných důvodů a na základě čeho byla uvedená úvaha použita. Žalovaný nijak nehodnotil žalobcem vznesené důvody ve vazbě na zákonný text, není zřejmé, zda jsou zákonem vyžadovány nebo plynou pouze z uvážení správního orgánu. Jedná se tak o obdobnou situaci, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud v jeho posledně citovaném rozsudku ze dne 7.9.2012, č.j. 2 Afs 55/2012 – 24. I v nyní projednávané věci žalobce mohl při seznámení se s rozhodnutím pouze tušit, na jakém základě správní orgán vybral právě ty důvody, pro které prominul částečně penále a proč se nezabýval případnými důvody jinými. Částečné hodnocení akceptovaných důvodů žádosti navíc postrádá uvedení, které skutečnosti byly zvažovány ve prospěch a které v neprospěch žalobce.

[18] K žalobní námitce týkající se pokynů řady D při rozhodování o prominutí daně a jeho příslušenství podle ust. § 55a ZSDP soud uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně nevyplývá, že by žalovaný posuzoval žádost z pohledu konkrétního pokynu řady D vydávaných Ministerstvem financí. K otázce, zda je možné stanovit požadavky tzv. D pokynem v situaci, kdy je zákon nezná a kdy je zpochybňována zákonnost takového pokynu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v jeho posledně citovaném rozsudku tak, že samotný pokyn vyložený při vědomí všech jeho částí nebrání věcnému přezkumu žádosti; je úkolem správce daně, aby pečlivě posoudil konkrétní okolnosti případu nasvědčující tvrdosti zákona pokud shledal, že je pro zvláštnost situace žadatele na místě, aby se odchýlil od zásadně vyžadovaných podmínek pokynu D-330, může tak učinit. V nyní projednávané věci, jak shora uvedeno, však z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně nevyplývá, že by se žalovaný při úvaze o prominutí daně, resp. příslušenství daně řídil určitým pokynem řady D. Žalovaný řádně neuvedl úvahu týkající se žalobcem v žádosti uplatněných důvodů a ani nesdělil, jak tyto důvody hodnotil ve vazbě na zákonný text či zda při svých úvahách a z jakých důvodů použil jiné pomůcky.

[19] K námitce žalobce, že daňová povinnost byla žalobci doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty podle ust. § 47 ZSDP, přičemž žalovaný byl povinen k této skutečnosti přihlédnout z úřední povinnosti, což neučinil i přes podnět žalobce, uvádí soud následující. Jak již bylo shora řečeno, bylo povinností žalovaného zabývat se všemi žalobcem uplatněnými důvody z pohledu toho, zda, proč a do jaké míry mají vliv na posuzování předmětné žádosti. Jedním z žalobcem uplatněných důvodů bylo i tvrzení vztahující se k uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Žalovaný se však tímto žalobcem uplatněným bodem nezabýval a jeho napadené rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

[20] Na základě shora uvedených zjištění soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

VI. Náklady řízení

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 dost. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který má ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému v plné výši. Náklady řízení představují výdaj za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21.6.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu